

Plovisquejava. Eren més de les deu. Un nano esquifit, massa nyiclis per haver complert els quinze tal com m'havien anunciat, se'ns va acostar fent xap-xap amb les xancles. Era en Nour, l'afectat per la meva arribada, el fill de *madame Nahlà*, la propietària del pis. Ell era el desallotjat del seu hàbitat per culpa meva, jo havia d'ocupar la seva habitació. Em va voler ajudar amb la maleta, embalum molt superior a les seves possibilitats malgrat ser de mida mitjana, però va superar amb èxit els deu esglaons fins al primer replà.

Les sorpreses s'acumulaven darrera la porta. Primera sorpresa, potser pensaven que la meva arribada era una engalipada. El noi encara tenia la roba i les sabates allà, a la seva cambra, que havia de ser la meva. Ho va anar traient tot amb calma, a grapades, viatge va viatge ve fins a una altra estança, el dormitori de sa mare, em van dir. No entenia res del que jo li deia. El meu esforçat somriure no modificava el seu rictus de víctima. Em va consolar saber que era sord.

Segona sorpresa, aquella habitació que se m'havia destinat, si per mala sort jo arribava, era una invitació a sortir corrents. Les parets desconxades, amb enormes bombolles de guix i pintura a punt de rebentar i caure a terra o a sobre del llit, munts de brutícia crònica arreu, tot deia «ves-te'n, desapareix, aquí no t'hi volem». La roba de llit no solament era roba usada, era una pila de diferents cobrellits i mantes sobreposats en múltiples capes, bruts i amb mala olor, impossible de recompondre. El somier devia ser una gran bossa de filferros fent panxa cap al terra. Allò servia per seure, en cap cas per estirar-se al damunt. Hi havia un armari amb més roba rebregada i amuntegada, i una taula amb dos dits de merda tot al voltant d'un ordinador, una pantalla i un embull de fils i connectors, que havien deixat la seva ombra en el gruix de polseguera on regnaven i es sustentaven. Tampoc ningú no havia passat un drap de la pols en anys, ni havia entrat feia mesos una escombra o una baieta amb sabó. Tot i cansada a l'extrem, vaig demanar draps, escombra, recollidor, cubell, motxo, aigua i sabó, i em vaig posar a fer els mínims.

En acabat, tercera sorpresa. Em van mostrar la cuina i el bany. Qualsevol comentari s'allunyaria de la realitat, no li seria fidel. Especialment pel que fa a la cuina. Crostes de greix, plats i platets amb restes de menjar, bosses buides i mig buides per sobre dels plats i dels gots i dels aliments, el terra indescriptible, el marbre, el poc que es veia, inenarrable.

Anaven apareixent diferents personatges, els habitants de la casa. Un noi de mitjana edat, un veritable àngel, em va portar un plat impecable de maduixes netes i tallades, amb altres fruites pelades i un suc de taronja. De fet no havia sopat res. Li vaig agrair infinitament. Amb el seu portàtil a la falda, es va posar a buscar-me alternatives en una web d'allotjaments barats. La cara paga. I jo devia pagar generosament. No vaig gosar tornar a provar adreces d'en Mina.

Es deia Ramadan, Mohamed Ramadan, immensament dolç, tranquil i sol·lícit. Un altre s'ho mirava i feia que sí amb el cap, l'Amr. No vaig entendre el seu nom fins passats els dies. Era una mena d'armari-mirall ros i de pell blanca com la neu que podia ser de les SS però no, era egipci de tota la vida. Un tercer, Mustafa, xarrupava un cafè al meu costat. El seu amic, també Mustafa, se'n prenia un altre a la butaca. Ja en portava quatre. En Nour era el que feia cinc. Madame Nahlà, la propietària, o simplement «la madame», quan hi era, la que feia sis. I jo era el setè element humà que habitava aquella casa, per poc temps. Els elements no humans els imaginava en els seus amagatalls, esperant la seva hora per treure el cap. De fet vaig tenir sobrades proves de la seva presència. Abans d'estirar-me en aquell catre pudent, embolicada ben segur en la meva pròpia roba, de totes totes insuficient, vaig enviar un missatge a la Mar. Tot bé, digues-li a l'avi. Estic cansada, t'aniré explicant. Petó.

La brutícia de la sala on havíem estat asseguts no la vaig poder constatar fins l'endemà, amb llum de dia. Feia pendant amb la resta.

Impossible aclucar l'ull. Feia fred i em picava intensament tot el cos, especialment la cintura. El contrast entre aquell cubell d'escombraries i la bonhomia dels seus habitants era difícil d'encaixar. L'endemà, dissabte, vaig obrir la porta tirant a tard, per cansament o per por. Fins al cap de dos dies no havia de posar els peus a la central de *Refugees in Cairo*, al costat de l'església anomenada *All saints cathedral*, que els pertanyia. Un dels Mustafa es va oferir a acompanyar-me a fer un volt, que incloïa dinar al *Cazà*, un dels restaurants més populars del centre. Allà va començar la meva adaptació al *akl misríy*, el menjar egipci: sopa de llenties, humus, albergínies, fulla de parra farcida, i més. Impossible fer espai a tot allò en un estómac de mida normal. Aquest Mustafa treballava a Dubai, tenia una bona bitlletera, i em vaig deixar convidar.

Regalava somriures però em pesava l'existència, amb pes de sac de patates. Aquest vol cap al no res em costaria car. «A la cooperació no s'hi pot arrossegar malalties de l'ànima, no se li pot demanar una funció terapèutica». Prou que ho sabia i prou que ho havia repetit. Desitjava com mai començar a treballar, donar sentit a tot allò, fer encaixar les peces si era possible. Vam anar a pair a la vora del Nil, amb pluja de fotos i «selfis» un cop més, i en arribar a la cort de porcs ja hi havia una oferta a la pantalla d'en Ramadan. Semblava interessant: únic hoste a l'apartament d'una dona. Em van acompanyar a veure el pis, no massa lluny d'allà. Seguïem estant al centre, a *Downtown*, o *Wasat Al Balad*, «centre del país».

Seria difícil memoritzar el maleït nom d'aquell carrer, *Abdelaziz El Gawish*, un travesser de *Mohamed Mahmoud*, radial de la plaça *Tahrir*. Però m'hi vaig posar amb força, perquè vaig dir immediatament que em convenia. La noia que llogava l'habitació - llogava un pis a compartir, deia ella- era antropòloga, treballava a *Save the children*. Tindria oportunitat de parlar, intercanviar experiències, opinions, visions de futur. Eman. Era més aviat grossa, no portava vel, cabell arrissat, vestimenta a la moda, semblava sortida d'un pastís-sorpresa. Practicaria l'àrab. L'habitació era neta, recent pintada, un

armari tot per mi, una taula de magatzem que em podia ser molt útil, una cadira plegable de fusta -conservo el senyal de les travesses al cul- i una única bombeta penjant del sostre. Dormiria en un llit ample i dur. Molt dur, vaig comprovar, però tant em feia. La finestra donava a un cel obert. Suficient. Aviat hi hauria wifi, meravellós. Aviat hi seria ella -jo viuria sola uns dies?-. Sí, sí, molt bé, tant se val.

Podria instal·lar-m'hi en un parell de dies. El pagament, tanmateix, no va ser d'un sol cop. Preu inicial, cent euros al mes. Preu l'endemà, cent-vint, calia pagar llum, aigua i gas. Preu l'endemà, cinquanta euros més, com a dipòsit, recuperable. Això últim va ser demanat amb el reforç d'una amiga-goril·la que va protagonitzar l'encontre i la negociació. La meva situació de partida no era òptima, i vaig claudicar. Vam signar un compromís amb les condicions acordades, una mena de contracte de pa sucat amb oli, bilingüe, contenia la versió àrab i la versió anglesa per a major seguretat.

Ben segur que m'havia convertit en una rellogada, i amb la meva donació la noia estava complint amb les obligades despeses inicials del seu pis nou. Allà va començar el meu període de vida solitària. Més del que hauria volgut, més del que havia pensat, més del que era capaç de suportar, almenys en aquell entorn, i no ho sabia.

Amb la dutxa nocturna, sempre al primer habitacle, vaig descobrir les picades al voltant del melic -xinxes?- i la pruija es va fer insuportable de sobte. Una pomada em va servir de consol. Cap al tard em vaig posar a escriure. Em calia reflectir tot allò. Com a destinataris el pare, en Jofre i un parell d'amigues. La Mar rebia «partes» fets expressament per a ella, especialment elaborats. Els vaig ser fidel les primeres setmanes, fins que les coses es van complicar.

Abans de posar-me a dormir, la pregària de sempre, dels darrers quatre anys: perdona'm, Mar, perdona'm, filla, perdona'm.